

която селянина не знае и съвсѣмъ не иска да знае. Съ това невѣжество на нашитѣ селяни твърдѣ дързко се ползоватъ кметовѣтѣ, священниците и учителитѣ; тѣ се нагласяватъ съ избирателитѣ, пишатъ бюлетини и съ купове ги спускатъ въ кутитѣ“

„Тѣзи редове сж написани отъ единъ румелиотъ, но въ чъртитѣ на тая картина нѣма нито една, която да не може да се отнесе и къмъ княжеството. Историята на послѣднитѣ петъ години избобилватъ съ доказателства за инстинктивното уклоняване на селянина отъ балотировката, за неговото наивно незнание реалния смисълъ на неговата роля, като избирателъ; за неговото безразличие къмъ бѣлия и черния, и постоянната наклонность да се прѣдава на по силния или на она, който прѣдлага повече.

„Първитѣ избори, произведени споредъ учрѣждението на правителството, биле въ октомврий 1879 година. Първото гласование не се състояло, защото числото на гласующитѣ било по малко отъ четвъртата часть на записанитѣ, т. е. по малко отколкото изисквалъ закона. Изборитѣ за второто обикновено събрание нѣмали тѣй сжщо достаточное число избирателни гласове; а ще кажемъ при това, че изборитѣ се извършили, при вторичната балотировка, съ относително болшинство при каквото и да било число гласующи, — отъ което слѣдва че повечето депутати — добили своитѣ мѣста само благодарение на стотина гласа и даже по малко, а пъкъ тѣхнитѣ противници имали въ по прѣднето гласование по петъ—шестъ стотинѣ гласа.

Въ врѣме на двата избора, за които говорихъ тука, бездѣйствието на правителството прѣдоставило свободно поле за дѣятелността на противната партия, и слѣдствието отъ това било искусвенно; и двѣтѣ палати принадлежали почти всецѣло на династическата оппозиция и, вслѣдствие въздържанieto на избирателитѣ, прѣдставлявали само твърдѣ недостатъчно болшинство на страната. Твърдѣ е поучително да се сравни това наб-